

Arrest

nr. 207 218 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 1 maart 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 september 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 1 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 14 maart 2018 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2017 werd ingediend door :

*P(...) Y(...)
nationaliteit: Armenië
geboren te (...) op (...)*

*zijn meerderjarig kind
P(...), O(...)
nationaliteit: Armenië
geboren te (...) op (...) (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij naar België kwam met zijn twee minderjarige kinderen en hij hier op 27.03.2015 gehuwd is met mevrouw M(...) G(...) (in het bezit van B-kaart). Hieromtrent dienen wij te stellen dit element niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid, daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem en zijn twee nu meerderjarige kinderen zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar hun aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsband.

Betrokkenen halen aan dat de verplichting om terug te keren een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel hun gezinsleven als hun privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding met zijn echtgenote, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft hun netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkenen onvoldoende aan dat hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art.8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik ze voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd.27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op zijn gezondheidstoestand . Hij voegt hiertoe een doktersattest voor dd. 19.08.2017. Toch kan de gezondheidstoestand van mijnheer geen buitengewone omstandigheid uitmaken. We verwijzen hiervoor naar het medisch advies van 05.02.2018 (in bijlage met deze beslissing). Hieruit blijkt dat de gezondheidstoestand van mijnheer hem niet verhindert te reizen. Het medische advies laat ons ook toe te besluiten tot het bestaan van medische zorgen aangepast aan de noden van medische situatie van mijnheer en de nodige medische opvolging, in het land van herkomst. Betrokkenen kunnen aldus samen tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen.

Betrokkenen halen ook aan dat P(...) O(...) hier sedert 2010 maar school gaat. Uit het administratief dossier van P(...) O(...) blijkt dat ze gedurende verschillende jaren naar school is gegaan. Juffrouw P(...) was van 19.07.2011 tot 09.05.2012 in het bezit van een attest van immatriculatie en dit op basis van de medische problematiek van haar vader die dienden onderzocht te worden. Doch op 09.05.2012 is er een einde gesteld aan haar attest van immatriculatie en vond de scholing van p(...) O(...) plaats in precair verblijf. Niettegenstaande O(...) jarenlang een opleiding heeft gevolgd moeten wij vaststellen dat betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar haar aanvraag in te dienen. Bovendien is zij sedert haar 18 verjaardag ((...).2017) niet langer schoolplichtig.

De heer P(...) G(...) (dossier nr. (...)) beweert steeds werkbereid te zijn. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Daar hij niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen halen ook aan dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar Armenië omdat zij daar geen werk en geen financiële middelen hebben om daar te wonen en om daar hun aanvraag in te dienen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar ze voor een korte tijd kunnen verblijven in afwachting van de beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Bovendien kan de echtgenote van betrokkene hen altijd financieel steunen (zie bewijzen inkomsten van het bedrijf van mevrouw M(...) G(...))(...)"

1.3 Op 1 maart 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van elke verzoekende partij eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 14 maart 2018 aan de eerste respectievelijk tweede verzoekende partij ter kennis werden gebracht en elk luiden als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij [hij (zij)] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene in niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet

van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekers een leven in België ontzegd worden en verzoekers reeds het bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst ondanks verzoekers van mening zijn dat ze in hun land van herkomst geen kans krijgen om normal gezinsleven te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker de heer P(...) Y(...) kwam naar België met twee meerderjarige kinderen en trad op 27 maart 2015 in het huwelijk in België met zijn huidige echtgenote mevrouw M(...) G(...) die een erkend vluchteling is en met B-kaart in België woont (RRN (...)).

Het huwelijk werd geregistreerd door ABS van gemeente Schaarbeek op 27 maart 2015.

Verzoeker is tevens zwaar ziek en er loopt reeds vroeger medische aanvraag die eerst ontvankelijk en pas nadien ongegrond werd verklaard.

Hij loopt momenteel verder medische behandeling in België.

De tweede verzoeker, de heer P(...) G(...) is steeds werkbereid. Hij heeft echter momenteel nog geen papieren om in België te mogen werken.

Verzoekster ging vele jaren vanaf 2010 naar school.

Ze gaat op dit moment nog steeds verder naar school.

Verzoekers kunnen immers niet terug naar hun land van herkomst. Ze hebben daar geen werk en geen financiële middelen om daar te wonen in afwachting van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken die minstens 6 maanden, maar in de praktijk ook langer kan duren.

België is momenteel het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De echtgenote van eerste verzoeker mevrouw M(...) G(...) (RRN (...)) werkt als zelfstandige via een vennootschap.

Haar inkomsten en inkomsten van de vennootschap zitten in bijlage bij de huidige aanvraag uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het gezin vraagt geen geld van de Belgische staat.

Hun terugkeer naar Armenië is in elk geval geen optie en strijdig met artikel 8 van het EVRM (zie verder).

Verzoekers zijn daarom van mening dat ze eventueel in aanmerking kunnen komen voor regularisatie van hun verblijf.

De echtgenote van verzoeker de heer Y(...) P(...) is erkend als politiek vluchteling in België.

Om deze reden kan het gezin bezwaarlijk naar een ander land te gaan wonen.

De echtgenote van verzoeker kan zeker niet naar Armenië terugkeren omwille van politieke problemen aldaar.

Zij werkt tevens momenteel als zelfstandige in België.

Verzoeker de heer Y(...) P(...) zit tevens in een grote moeilijkheid om België te verlaten en gezinshereniging te vragen in Armenië.

Ze dient daarvoor tevens lange tijd te verblijven zonder een kans om normaal gezinsleven te voeren..

De aanvraag van gezinshereniging in België is echter niet mogelijk volgens de huidige wetgeving.

De terugkomst naar het land van herkomst is in casu bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker, zijn bovengenoemde echtgenote en zijn vormen momenteel een zeer goed gezin

Verzoekers verkeren zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

Verzoeker en in het bijzonder zijn meerderjarige dochter (verzoekster) tonen tevens goede integratie in België.

Bij de huidige (eerste) aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd zijn.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Hun terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekers. Het is voor verzoekers uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van hun gezin en op een te grote risico van terugkeer. Het is volstrekt onredelijk dat verzoeker haar echtgenote hier dient achter te laten en dient terug te keren naar zijn land van herkomst met zijn meerderjarige dochter.

Hun familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekers is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekers op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1997, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt “ het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Meeze en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaalgesproken behorend tot het privéleven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het bestaat geen enkel twijfel dat voor verzoekers het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoeker en zijn meerderjarige dochter omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met hun vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoeker en zijn echtgenote, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

Het gaat in casu over een “standaardmotivering” zonder concreet analyse van de moeilijke situatie van verzoekers.

De terugkeer van verzoekster betekent vooreerst zeer lange scheiding van de echtgenoten.

Verzoeker de heer Y(...) P(...) is bovendien zwaar ziek en dient in België te worden behandeld.

Er zijn onvoldoende mogelijkheden om in Armenië zelfde behandeling te krijgen.

Verzoekster gaat tevens al jaren naar school in België met goede schoolresultaten.

Verzoekster toont zeer goede integratie in België.

Deze procedure van gezinshereniging in het buitenland duurt minstens 9 maanden en kan bovendien nog twee keer verder worden verlengd tot 15 maanden.

Deze procedure van gezinshereniging is enkel voor verzoeker mogelijk en niet voor zijn dochter.

Het is bijzonder moeilijk voor verzoeker om zo lang apart te wonen gelet op zijn slechte gezondheidstoestand en de bestaande sterke familiale banden.

De bevoegde diensten van de tegenpartij bevoegd voor gezinshereniging hebben bovendien instructies om aanvragen van gezinshereniging zo mogelijk te weigeren vaak om alle mogelijke onbelangrijke of niet principiële redenen.

De statistiek van deze procedure is momenteel zeer slecht met talrijke soms onbegrijpelijke weigeringen.

De lange scheiding van echtgenoten is derhalve gegarandeerd in geval van de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen. (...)”

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst er verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 1, eerste lid (oud) van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli

1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de drie bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de bestreden beslissingen ook inhoudelijk bekritisieren, zodat het enig middel tevens bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, en tevens in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezinsleven en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en/of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven en/of privéleven, is een feitenkwestie.

In casu beroepen de verzoekende partijen zich zowel in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als in hun huidig verzoekschrift op een privéleven in België en op een gezinsleven van de eerste verzoekende partij met haar echtgenote.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk ingaat op het gegeven dat de eerste verzoekende partij is gehuwd met mevrouw M. G. die in het bezit is van een B-kaart (dit is een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van onbepaalde duur) en op de door hen in hun aanvraag aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, zowel in het licht van een gezins- als in het licht van een privéleven. De gemachtigde betwist daarbij op zich niet dat sprake is van zowel een gezins- als een privéleven. Hij zet echter wel uiteen op grond waarvan hij oordeelt dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De verzoekende partijen voeren in de eerste plaats een uitgebreid theoretisch betoog aangaande voormeld artikel 8. Daarnaast brengen zij een aantal concrete elementen naar voren, waarbij de Raad opmerkt dat zij niet steeds duidelijk maken of zij deze elementen aanvoeren in het licht van artikel 8 van het EVRM of louter in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, of in het licht van beide bepalingen.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de eerste verzoekende partij zwaar ziek is, dat een medische aanvraag werd ingediend, die eerst ontvankelijk en pas nadien ongegrond verklaard werd, dat zij in België behandeld wordt en verder dient behandeld te worden en dat er onvoldoende mogelijkheden zijn om in Armenië dezelfde behandeling te krijgen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij is ingegaan. Hij wijst daarop op het medisch advies van 5 februari 2018, waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij haar niet verhindert om te reizen en dat aangepaste medische zorgen en de nodige medische opvolging bestaan in het land van herkomst. De verzoekende partijen gaan nergens concreet op deze motivering in, maar geven met hun betoog slechts te kennen dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek aldus blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek. Zulk onderzoek behoort echt niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Vervolgens verwijzen de verzoekende partijen naar “*de tweede verzoeker*”, de heer P. G. De Raad wijst er echter op dat de tweede verzoekende partij mevrouw P. O. is. De verzoekende partijen maken dan ook niet duidelijk op welke manier dit betoog relevant is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde ook daadwerkelijk gemotiveerd heeft met betrekking tot de heer P. G. die beweert steeds werkbereid te zijn, maar dat de verzoekende partijen ook hier nalaten concreet op deze motivering in te gaan.

Tevens herhalen de verzoekende partijen in hun huidig verzoekschrift dat de tweede verzoekende partij vele jaren vanaf 2010 naar school ging, op het moment van het opstellen van het verzoekschrift nog steeds verder naar school gaat en dat zij goede schoolresultaten behaalt. Ook op dit in de aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid aangevoerde element heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing echter geantwoord, maar de verzoekende partijen gaan opnieuw niet concreet in op deze motivering, zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

Verder stellen de verzoekende partijen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst, en dat ze daar geen werk en financiële middelen hebben om te wonen in afwachting van een beslissing van de

Dienst Vreemdelingenzaken, “*die minstens zes maanden, maar in de praktijk ook langer kan duren*”. Zij wijzen erop dat België momenteel het centrum van hun belangen is in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de echtgenote van de eerste verzoekende partij als zelfstandige via een vennootschap werkt, dat haar inkomsten en de inkomsten van de vennootschap als bijlage bij de aanvraag om machtiging tot verblijf werden gevoegd, dat het gezin geen geld vraagt van de Belgische staat, dat hun terugkeer naar Armenië in elk geval geen optie is en strijdig met voormeld artikel 8, en dat zij van mening zijn dat ze eventueel in aanmerking kunnen komen voor regularisatie van hun verblijf. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen zich opnieuw beperken tot het herhalen van elementen die zij in hun aanvraag naar voren hebben gebracht. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk geantwoord op deze elementen, maar de verzoekende partijen geven opnieuw op generlei wijze aan waarom de beoordeling van de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn, of de motivering niet afdoende, niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. Dat de verzoekende partijen eventueel voor regularisatie in aanmerkingen zouden komen, is thans niet aan de orde. De eerste bestreden beslissing heeft immers slechts betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en doet geen uitspraak over de vraag of de verzoekende partijen al dan niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

Vervolgens gaan de verzoekende partijen in op de echtgenote van de eerste verzoekende partij. Zij stellen dat zij erkend is als politiek vluchteling in België en dat het gezin om deze reden bezwaarlijk in een ander land kan gaan wonen, dat de echtgenote niet kan terugkeren naar Armenië omwille van de politieke problemen aldaar en dat zij momenteel als zelfstandige in België werkt. De eerste verzoekende partij stelt dat zij eveneens in een grote moeilijkheid zit om België te verlaten en gezinshereniging aan te vragen in Armenië, dat zij daarvoor “*lange tijd te verblijven*” zonder een kans om een normaal gezinsleven te voeren en dat de aanvraag van gezinshereniging in België volgens de huidige wetgeving niet mogelijk is. De Raad wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat het gezin in een ander land of in Armenië zou moeten gaan wonen. Er wordt aangegeven dat de aanwezigheid van de echtgenote in België de eerste verzoekende partij en haar twee meerderjarige kinderen (waaronder de tweede verzoekende partij) niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, omdat dit slechts een tijdelijke scheiding betreft. Vervolgens gaat de gemachtigde specifiek in op artikel 8 van het EVRM. Hij oordeelt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven niet in die mate verstoort dat sprake zou zijn van een schending van voormeld artikel 8. De verzoekende partijen menen in hun verzoekschrift dat dit wel het geval is, maar zij zetten niet concreet uiteen op grond waarvan zij aannemen dat de overwegingen van de gemachtigde niet zouden volstaan.

Op het gegeven dat de verzoekende partijen langere tijd van de echtgenote van de eerste verzoekende partij gescheiden zou zijn, gaan zij in hun verzoekschrift nog dieper in. Zij menen dat een terugkeer vooreerst een zeer lange scheiding van de echtgenoten zou betekenen en verwijzen vervolgens naar de termijnen die gelden voor de procedure van gezinshereniging in het buitenland (minstens negen maanden, met mogelijke verlenging tot vijftien maanden), waarbij zij nog aangeven dat deze procedure slechts mogelijk is voor de eerste en niet voor de tweede verzoekende partij. Zij stellen dat het voor de eerste verzoekende partij bijzonder moeilijk is om zo lang apart te wonen, gelet op haar slechte gezondheidstoestand en de bestaande sterke familiale banden. Ook geven zij aan dat de bevoegde diensten bovendien instructies zouden hebben om aanvragen van gezinshereniging zo mogelijk te weigeren, vaak om alle mogelijke onbelangrijke of niet-principiële redenen, dat de statistiek van deze procedure momenteel zeer slecht is met talrijke soms onbegrijpelijke weigeringen en dat de lange scheiding van echtgenoten derhalve gegarandeerd is in geval van terugkeer van de eerste verzoekende partij naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast enerzijds dat de verzoekende partijen zich beperken tot een hypothetisch betoog (waarin zij bovendien ongestaafde insinuaties en beweringen betrekken), aangezien uit niets blijkt dat zij in hun land van herkomst slechts een machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging zouden kunnen aanvragen. Zij kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat een lange scheiding van de echtgenoten (of van het gezin in ruimere zin) “*gegarandeerd*” zou zijn. Anderzijds blijkt dat de verzoekende partijen deze elementen bovendien slechts voor het eerst in het huidig verzoekschrift hebben ingeroepen, zodat zij de gemachtigde niet kunnen verwijten hierop niet geantwoord te hebben.

Ten slotte wijzen de verzoekende partijen op hun goede integratie in België, maar uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt niet dat zij dit als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd. Zij kunnen de gemachtigde dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden en erop niet geantwoord te hebben. Verder stellen de verzoekende partijen dat bij hun aanvraag “*enkele belangrijke documenten*” werden toegevoegd, die zouden aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst

onmogelijk of minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd zijn. De Raad wijst erop dat zij niet verduidelijken op welke documenten zij precies doelen, zodat zij niet duidelijk maken op welke manier de gemachtigde hiermee geen rekening zou hebben gehouden.

Met hun betoog, waarin zij zich voornamelijk beperken tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf en te kennen geven het niet eens te zijn met de door de gemachtigde gedane beoordeling, kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de gegevens van het dossier en dat hij geen concrete analyse van hun moeilijke situatie zou hebben gemaakt. Zij kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat sprake zou zijn van een standaardmotivering, of dat de motivering niet afdoende, niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover als nodig wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partijen ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen andere middelen naar voren brengen, zodat kan verwezen worden naar hetgeen de Raad hoger heeft vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE